

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/62/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122437481
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Záhumenská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:6122437481.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a sudkýň JUDr. Ľubice Bajzovej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobcu: A. B. C., D., E., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. - G. C., H. I. J. XXXX/XX, zast. JUDr. Andrejom Garom, advokátom so sídlom Bratislava - Staré Mesto, Štefánikova č. 14, IČO: 30 850 436, proti žalovanej: A. K. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom F., C. J. XXXX/XX, zast. SOUKENÍK-ŠTRPKA, s.r.o. so sídlom Bratislava, Staré Mesto, ul. Šoltésovej č. 14, IČO: 36 862 711, o zaplatenie 114,21 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 23. februára 2023, č.k. 12C/51/2022-138, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. **p o t v r d z u j e .**

V závislom výroku III. o trovách konania rozsudok súdu prvej inštancie **m e n í** tak, že žalobcovi priznáva proti žalovanej nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 %.

Žalobcovi proti žalovanej **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 114,21 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 114,21 eur od 15.11.2022 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. konanie v časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 114,21 eur od 29.11.2021 do 14.11.2022, zastavil. Výrokom III. žalobcovi náhradu trov konania nepriznal. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 415, § 420 ods. 1, 3 Občianskeho zákonníka. Konštatoval, že žalobca si žalobou voči žalovanej uplatnil náhradu škody, pozostávajúcej z cestovných náhrad, ktorá škoda mu mala vzniknúť dňa 28.11.2021 (vo výške 114,21 eur), z dôvodu, že zbytočne vo vyššie uvedený deň cestoval na stretnutie so svojim synom, na základe uznesenia súdu, z miesta svojho bydliska v F. do miesta bydliska maloletého v F. a späť. Uznesením súdu prvej inštancie č.k. 18P/54/2019-1980 zo dňa 04.10.2021, ktoré nadobudlo vykonateľnosť dňa 21.10.2021, a aj dňa 28.11.2021 bolo vykonateľné (aj napriek tomu, že bolo rozhodnutím odvolacieho súdu dňa 26.11.2021 zrušené), bol styk žalobcu s jeho mal. synom upravený tak, že žalobca bol oprávnený so svojim maloletým synom sa stretávať každý nepárny týždeň v kalendárnom roku v čase od soboty 10.00 hod. do nedele 18.00 hod. nepretržite bez prítomnosti žalovanej (matky maloletého). Vyššie uvedeným rozhodnutím došlo k dočasnej úprave výkonu práv a povinností strán, ako rodičov ich mal. syna B., neodkladným opatrením, pokiaľ ide o úpravu styku žalobcu s jeho mal. synom, a to do právoplatného skončenia konania vo veci samej. Z odôvodnenia vyššie uvedeného rozhodnutia je zrejmé, že medzi stranami už v danom čase existovali veľké vzájomné rozpory a konflikty, v dôsledku ktorých sa žalovaná, spolu aj s mal. synom strán, B., odsťahovala z F., kde dovtedy strany sporu spolu aj so svojim synom žili, do F., pričom strany sporu sa nevedeli dohodnúť na úprave styku žalobcu, ako otca, s mal. B.. V tom čase nebolo rozhodnuté žiadnym súdnym rozhodnutím o úprave práv a

povinností rodičov voči maloletému B., pričom osobnú starostlivosť maloletému začala zabezpečovať žalovaná. V tom období prebiehalo už aj rozsiahle dokazovanie v konaní o úpravu rodičovských práv a povinností na čas do rozvodu (na Okresnom súde Prievidza), ako aj po rozvode manželstva strán sporu (na Okresnom súde Bratislava IV). Obaja rodičia (strany sporu) boli opakovane vyzývaní prvostupňovým i odvolacím súdom k uvedomeniu si rodičovskej zodpovednosti, resp. aby riešili vzniknutú napätú situáciu v prospech ich dieťaťa. Súd prvej inštancie konštatoval, že predmetom tohto sporového konania je posúdenie zodpovednosti žalovanej za zbytočné cestovné náklady, ktoré mali vzniknúť žalobcovi a vzhľadom na obranu žalovanej posúdiť existenciu takých okolností, z ktorých možno vyvodiť, že škode nemohla žalovaná zabrániť, teda že vznik škody nezavinila. V konaní nemal súd prvej inštancie za sporné, že dňa 28.11.2021 sa stretnutie žalobcu s jeho maloletým synom neuskutočnilo, i keď išlo o súdom upravený styk, podľa ktorého mal žalobca ako otec právo stretnúť sa so synom a byť s ním nepretržite, v neprítomnosti matky, v čase od 27.11.2021 od 10.00 hod. do 28.11.2021 do 18.00 hod. Tomuto právu žalobcu zodpovedala povinnosť žalovanej (matky) dieťa na styk so žalobcom (otcom) riadne pripraviť a styk mu aj umožniť. Žalobca teda podľa vykonateľného rozhodnutia súdu bol oprávnený ešte dňa 28.11.2021 si prísť do miesta bydliska maloletého po syna, pričom žalovaná mala povinnosť mu syna odovzdať. Mal za nesporné, že aj napriek tomu, že žalobca si dňa 27.11.2021 svojho syna od žalovanej neprevzal, opätovne, hneď v nasledujúci deň, sa k miestu bydliska maloletého dostavil, pričom styk mu opätovne umožnený nebol z dôvodu, že hoci maloletý bol podľa tvrdenia matky na tento styk pripravený, so svojim otcom ísť odmietol. Z SMS komunikácie medzi žalobcom a žalovanou, dňa 28.11.2021, vyplýva, že ráno žalobca žalovanej oznámil, že je pred domom a žiada o odovzdanie syna. Následne žalovaná žalobcovi oznámila okrem iného aj to, že maloletý nechce ísť, keď zazvonil, tak sa s plačom utekal schovať, že sa bojí a že nechce za ním ísť. Po ďalších viacerých SMS správach, v ktorých žalobca trval na tom, aby mu žalovaná maloletého odovzdala a aby rešpektovala rozhodnutie súdu, žalovaná žalobcovi opakovane oznámila, že syna ukludňuje a presviedča ho, aby išiel, ale stále nechce ísť a plače. Zhodnotiac výsledky dokazovania, dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalovaná zavinene zmarila styk dieťaťa s otcom v deň 28.11.2021, keď bez objektívneho dôvodu odmietla dieťa žalobcovi odovzdať. Nešlo teda o nesplnenie si preventívnej povinnosti v zmysle § 415 OZ, ktorú by nesplnila vtedy, keď by existujúcu objektívnu okolnosť včas neoznámila, ale naopak, išlo o priame porušenie povinnosti styk umožniť podľa právoplatného rozhodnutia súdu, teda žalovaná zodpovedá za škodu podľa § 420 ods.1 OZ. Súd prvej inštancie konštatoval, že prvým zodpovednostným prvkom podľa § 420 ods. 1 OZ je porušenie právnej povinnosti. V konaní mal za preukázané, že žalovaná bola povinná (mala právnu povinnosť) podľa vykonateľného, vyššie uvedeného rozhodnutia súdu, dňa 28.11.2021 nielenže umožniť stretnutie žalobcu so svojim maloletým synom ale svojho syna na tento styk s otcom aj riadne pripraviť. Žalobca dopredu žalovanej oznámil, že si po syna príde, na skutočnosť ktorú žalovaná nijako nereagovala. Je teda zrejmé, že cesta žalobcu dňa 28.11.2021 (v deň nasledujúci po dni, kedy mu styk s maloletým umožnený nebol), na miesto stretnutia so synom, sa uskutočnila výlučne za týmto účelom, čoho dôkazom je i nahlásenie udalosti žalobcom na políciu a následné podanie trestného oznámenia na žalovanú. Z vyššie uvedených skutkových zistení a čiastkových právnych záverov súd prvej inštancie vyvodil právny záver, že škoda, ktorá vznikla žalobcovi v podobe vzniknutých nákladov na prepravu z F. do F. a späť, vznikla v priamej príčinnej súvislosti s jeho cestou z miesta jeho bydliska na miesto, kde sa mal s maloletým vo vyššie uvedených dňoch stretnúť so synom. Konštatoval, že zavinenie žalovanej spočíva v jej úmyselnom konaní, pretože vedela, že svojim konaním, a to neumožnením stretnutia syna so žalobcom, poruší právo žalobcu na styk so synom, a teda poruší povinnosť uloženú jej súdnymi rozhodnutiami a s týmto následkom bola uzročená. Uvedené vyplýva jednak z povahy plnenia právnej povinnosti a takisto z jej postoja v SMS komunikácii so žalobcom pred termínom styku žalobcu s mal. B.. Žalovaná bez existencie objektívneho dôvodu neumožnila žalobcovi realizáciu styku s jeho maloletým synom, tvrdiac, že tento je síce z jej strany na styk s ním pripravený, tento styk však odmieta. Mal za to, že takýto argument žalobkyne však nie je objektívnou prekážkou, ktorá by bránila uskutočneniu styku. Súd prvej inštancie sa stotožnil so žalobcom aj v tom, že žalovaná bezprostredne pred tým, ako sa mal podľa rozhodnutia súdu jeho styk s maloletým synom uskutočniť, nekomunikovala so žalobcom v dostatočnej miere, vôbec mu nenavrhovala akékoľvek alternatívne riešenia v čase, keď sa žalobca na styk s maloletým už dostavil (napr. aspoň za jej účasti umožniť žalobcovi stretnúť sa s maloletým pred domom alebo na inom mieste v F. alebo sa dohodnúť so žalobcom na jeho „náhodnom“ stretnutí s maloletým na inom mieste v F. za jej prítomnosti ap.), bola vo vzťahu k žalobcovi v prevažnej miere pasívna (reagovala, aj to nie obratom, na žalobcove SMS správy nedostatočne, len v pre ňu nevyhnutnej miere). V konaní bolo preukázané, že žalovaná žalobcovi dňa 28.11.2021 a ani deň predtým, kedy sa už styk žalobcu s maloletým mal uskutočniť, dopredu neoznámila, aby z určitého dôvodu za synom neprišiel, pretože takýto dôvod ani neexistoval. Žalovaná teda styk žalobcovi s

jeho synom vo vyššie uvedenom čase neumožnila (a to už opakovane) vôbec, keďže v konaní nebolo preukázané, že by sa oň aspoň pokúsila. Pokiaľ žalovaná v priebehu konania tvrdila, že žalobca sa dňa 28.11.2021 dostavil do miesta bydliska maloletého iným motorovým vozidlom, než tým, ktorého technický preukaz do spisu predložil, súd prvej inštancie konštatoval, že tieto svoje tvrdenia žalovaná v konaní nijako nepreukázala. Žalovanou na pojednávaní predložené fotografie nijakým spôsobom nepreukazujú jej tvrdenie o existencii a používaní iného motorového vozidla žalobcom, preukazujú však skutočnosť, že žalobca sa dňa 28.11.2021 pred miestom bydliska maloletého nachádzal. O tom, že v danom čase sa na dané miesto žalobca dostavil práve motorovým vozidlom značky Volkswagen Tiguan, bližšie špecifikovaným v predložennom technickom preukaze od tohto vozidla, svedčia nielen fotografie predložené žalovanou, ale aj zmluva o výpôžičke, kde je predmetné vozidlo presne identifikované. Súd prvej inštancie mal za to, že neobstojí ani obrana žalovanej, a síce, že žalobca nebol oprávnený dostaviť sa po maloletého dňa 28.11.2021, pretože deň predtým, kedy sa už mal jeho styk s maloletým začať, sa tento nerealizoval. Súd prvej inštancie sa stotožnil s tvrdením žalobcu, že keďže v danom čase bol žalobca oprávnený stretávať sa s maloletým každý nepárny týždeň v kalendárnom roku od soboty 10.00 hod. do nedele 18.00 hod., teda bez ohľadu v akom čase v tom období by prišiel za maloletým, za účelom jeho oprávneného styku, v zmysle vykonateľného rozhodnutia, žalovaná mala povinnosť maloletého na styk s ním pripraviť a tohto mu odovzdať. Žalovaná v konaní nijako nepreukázala splnenie prevenčnej povinnosti, a ani žiaden iný negatívny vplyv žalobcu na maloletého. Aj argument matky, že maloletý nechce prespávať u žalobcu, a aj preto odmietol so žalobcom ísť, vyhodnotil súd prvej inštancie za bezpredmetný, pretože dňa 28.11.2021 už súdom určený styk žalobcu s maloletým končil a teda prespanie maloletého u jeho otca ani neprichádzalo do úvahy. Vzhľadom na vyššie uvedené skutkové zistenia a čiastkové právne závery, súd prvej inštancie uzavrel, že žalobca preukázal v konaní všetky prvky subjektívnej zodpovednosti žalovanej za škodu, ktorá mu vznikla zbytočným vynaložením nákladov na cestu z F. do F. a späť, dňa 28.11.2021. Pokiaľ ide o rozsah týchto nákladov, teda o rozsah náhrady škody podľa § 442 OZ, súd posudzoval aj účelnosť použitia vlastného motorového vozidla žalobcom. Táto bola v danom prípade preukázaná z dôvodu nízkeho veku maloletého dieťaťa (dva roky), vymedzený čas styku žalobcu (otca) s dieťaťom, vzdialenosť medzi miestom bydliska žalobcu a miestom bydliska, resp. miesta stretnutia, ale aj vzhľadom na vtedajšiu situáciu na území Slovenska ohľadom ochorenia Covid - 19, z dôvodu ktorej cestovanie individuálnou dopravou bolo bezpečnejšie. Cesta žalobcu z miesta bydliska F. - H. I. do miesta styku F., C. XX, dňa 28.11.2021 a späť, predstavuje vzdialenosť 372 km (napr. L. <M.>). V zmysle § 7 ods. 1 v spojení s § 7 ods. 4 zákona č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách, má žalobca nárok na základnú náhradu vo výške 71,80 eur (0,193 eur x 372 km) podľa Opatrenia Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky č. 143/2019 Z.z. a na náhradu za spotrebované pohonné hmoty vo výške 42,41 eur. Vychádzajúc z priemerných cien pohonných látok v Slovenskej republike, podľa Štatistického úradu Slovenskej republiky, bola cena benzínu natural 95 oktánový v predmetnom týždni 1,50 eur za jeden liter. Pri spotrebe vozidla 7,6 l na 100 km, predstavuje náhrada 372 km : 100 km = 3,72 x 7,6 l = 28,272 litrov, 28,272 litrov x 1,50 eur predstavuje po zaokrúhlení sumu 42,41 eur. Spolu predstavujú cestovné náhrady sumu 114,21 eur (71,80 eur + 42,41 eur). Súd priznal žalobcovi aj ním v konaní uplatnené úroky z omeškania z prisúdenej istiny podľa § 517 ods.2 OZ v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z.. Žalobca si po úprave žaloby v priebehu konania dôvodne uplatnil spolu s istinou aj úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 114,60 eur od 15.11.2022 do zaplatenia. V danej veci išlo o nárok na náhradu škody, kde čas plnenia nie je určený zákonom a ani súdnym rozhodnutím. Žalovaná bola prvýkrát vyzvaná na náhradu škody až doručením jej žaloby dňa 14.11.2022, a preto sa so zaplatením žalovanej sumy dostala do omeškania v deň nasledujúci po doručení jej žaloby, t. j. 15.11.2022. O trovách konania rozhodol podľa § 257 CSP tak, že žalobcovi náhradu trov konania nepriznal, hoci by mu ako úspešnému účastníkovi podľa § 255 ods. 2 CSP náhrada trov konania patrila. Dôvody hodné osobitného zreteľa vzhľadom na správanie žalobcu s tým, že žalobcovi nič nebránilo podať žalobu, v ktorej si uplatní svoje nároky na náhradu škody za viacero dní, pričom podľa povahy jeho nárokov ide o totožné škody z titulu cestovných nákladov, o totožný okruh sporových strán a všetky veci aj (aspoň čiastočne) skutkovo spolu súvisia. Zo strany žalobcu ide podľa názoru súdu o zjavné zneužitie práva, ktoré podľa čl. 5 Základných princípov CSP nemôže požívať právnu ochranu. Podávanie samostatných žalôb za každý jeden zmarený styk, pričom ide o takmer identické žaloby, resp. o tri druhy takmer identických žalôb (epidemiologická situácia na Slovensku, ochorenie maloletého, maloletý bez ďalšieho dôvodu odmieta ísť s otcom), neúčelne predražuje spôsob domáhania sa súdnej ochrany žalobcu, na ktorom podľa názoru súdu sa nemôže spolupodieľať žalovaná v podobe náhrady trov konania.

2. Proti tomuto rozsudku podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie obe strany sporu.

3. Žalovaná v podanom odvolaní uplatnila odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/, f/, g/, h/ CSP. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alebo zmenil tak, že pôvodný návrh v celom rozsahu zamietne a žalovanej prizná nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Mala za to, že konajúci súd nesprávne právne posúdil vec, keď dospel k záveru, že žalovaná zodpovedá za náhradu cestovných výdavkov žalobcu do miesta bydliska maloletého. Dôvodila, že po celý čas postupovala tak, aby bol sledovaný najlepší záujem dieťaťa, a to vrátane prípravy maloletého na styky s otcom. Uviedla, že najlepší záujem dieťaťa je prvoradým kritériom pri posudzovaní akýchkoľvek právnych povinností, ktoré súvisia s maloletými. Uvedené kritérium je podľa názoru žalovanej potrebné skúmať aj v tomto konaní, keďže najlepší záujem dieťaťa priamo súvisí s tvrdeným zavinením žalovanej. V prípade styku, ktorý sa mal konať dňa 28.11.2021 nejde len o subjektívnu interpretáciu najlepšieho záujmu maloletého. V danom prípade bolo neodkladné opatrenie, na základe ktorého si mal žalobca maloletého prevziať na styk, zrušené uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 27CoP/70/2021 zo dňa 26.11.2021. Žalovaná poukazovala na to, že si plnila všetky svoje povinnosti, konala v záujme maloletého syna, keď na problém ohľadom styku v rozsahu na prespanie opakovane upozorňovala a tie nie len žalobcu, ale aj konajúce súdy a kolíznu opatrovníčku. Uvedené však neznamená, že si žalovaná svoje povinnosti (motivácia a príprava maloletého na styk s otcom neplnila). Dôvodila, že žalovaná si svoje povinnosti riadne plnila, pričom opakovane poukazovala na skutočnosť, že aj napriek snahe a motivácii žalovanej ako matky, má maloletý problém s motiváciou na styk v rozsahu na prespanie, pričom k uvedenému však nedochádzalo zavinením žalovanej, ktorú skutočnosť potvrdzuje aj znalecký posudok č. 5/2022 zo dňa 15.01.2023 vypracovaný B. N. G.. Konajúci súd sa podľa názoru žalovanej rovnako nesprávne vysporiadal s právnou otázkou údajného porušenia právnej povinnosti pri nerešpektovaní vykonateľného súdneho rozhodnutia, nakoľko porušenie zo strany žalovanej nebolo v konaní preukázané. V konaní nebolo preukázané, že by žalovaná maloletého syna akýmkoľvek spôsobom ovplyvňovala, prípadne, že by sa pri neuskutočnení styku jednalo výlučne o vôľu žalovanej. Žalovaná mala za to, že súd nesprávne právne posúdil vec, keď pri rozhodovaní nechal do úvahy vôľu maloletého a jeho najlepší záujem pri uskutočnení styku. Konanie v najlepšom záujme dieťaťa má v tomto prípade jednoznačne prednosť pred konaním, ktoré údajne zakladá nárok na náhradu škody žalobcu. Dôvodila tým, že maloletého riadne motivovala k styku, avšak ten odlúčenie od matky – žalovanej, v rozsahu v daný deň výslovne odmietal. Žalovaná opakovane uvádza, že styk nebolo možné realizovať tak, aby maloletý neutrpel žiadne psychické traumy, ktoré by mohli mať za následok jeho ďalší nepriaznivý vývin. Žalobca bol upovedomený o nevhodnosti maloletého a problémoch pri jeho odovzdávaní v rozsahu, a teda si bol vedomý vynakladania finančných prostriedkov na cestu do miesta bydliska maloletého, kde sa opakovane dostavoval. Vzhľadom k uvedenému nemôže byť žalovanej v dôsledku porušenia právnej povinnosti – neuskutočnenia styku, priznávaná povinnosť nahradiť žalobcovi cestovné náklady do miesta bydliska maloletého. Zdôrazňovala, že vôľa maloletého je v danom prípade objektívnou skutočnosťou, pre ktorú k styku žalobcu s maloletým nedošlo. Žalovaná mala za to, že v tomto prípade je potrebné situáciu, kedy došlo k vynaloženiu cestovných výdavkov do miesta bydliska maloletého posudzovať ako bežné riziko, ktoré znáša poškodený – žalobca. Žalovaná mala za to, že v tomto prípade je nevyhnutné skúmať mieru zavinenia poškodeného – žalobcu na vzniku škody pozostávajúcej z cestovných výdavkov, keď si bol vedomý, že maloletý odmieta styk a napriek uvedenej skutočnosti sa aj nasledujúci deň dostavil do miesta bydliska maloletého a trval na jeho vydaní, čo v maloletom podľa názoru žalovanej umocňovalo vôľu styk neuskutočniť. Rovnako žalovaná uvádzala, že k nesprávnemu právnemu posúdeniu došlo aj pri skúmaní zavinenia. Žalovanej v žiadnom prípade nebolo preukázané úmyselné zavinenie vzniku škody cestovných výdavkov žalobcu do miesta bydliska maloletého ako uvádza súd v odôvodnení rozsudku. Poukazovala na vyhlášku MS SR č. 207/2016 Z.z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti výkonu rozhodnutia a ktorá pripúšťa možnosť nerealizovať nariadený výkon, ak je v rozpore so správaním a názorom maloletého a dovoľavala sa analogického použitia aj v prípadoch, keď nie je výkon nariadený súdne, ale dochádza k realizácii bežného styku na základe súdneho rozhodnutia. Súdu prvej inštancie vytýkala aj nesprávne skutkové zistenia. Trvala na tom, že v konaní riadne preukázala, že existoval objektívny dôvod neuskutočnenia styku na strane maloletého. Porušenie práva na spravodlivý proces vzhľadom na to, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozsudku nezaoberal najlepším záujmom maloletého dieťaťa, ktorý bezprostredne súvisí so vzniknutou škodou a zároveň určuje objektívny dôvod, pre ktorý k styku nedošlo. Mala za to, že nesplnenie povinnosti v zmysle ust. § 220 ods. 2 CSP, teda nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia je pochybením, ktoré dosahuje v zmysle ustálenej súdnej praxe takú intenzitu, že ním zároveň dochádza k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podľa žalovanej sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené a z tohto

dôvodu zistený skutkový stav pred súdom prvej inštancie neobstojí. Poukazovala na závery uvedené v znaleckom posudku vypracovanom dňa 15.01.2023 a doručený žalovanej dňa 23.02.2023 s tým, že znalecký posudok obsahuje dôležité zistenia aj pre rozhodnutia v tejto veci a vzhľadom na skutočnosť, že žalovaná nemohla bez svojho zavinenia predložiť znalecký posudok, nakoľko tento jej bol doručený až po vydaní rozsudku. Dávala do pozornosti najmä skutočnosť, že znalecký posudok o.i. uvádza, že znalkyňa počas vyšetrenia nezistila vedome tendencie k manipulácii maloletého dieťaťa. Žalovaná spolu s odvolaním predložila oznámenie o výsledku správneho konania, ktoré jej bolo doručené dňa 31.03.2023, na základe ktorého je preukázané, že pri vypracovávaní znaleckého posudku č. 144/2020 znalkyňou D. B. M., D. došlo k spáchaniu iného správneho deliktu.

4. Žalobca podal odvolanie proti výroku III. rozsudku súdu prvej inštancie, t. j. proti výroku o trovách konania a žiadal, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zmenil tak, že žalobcovi prizná náhradu trov konania v rozsahu 100 %, zároveň žiadal priznať i náhradu trov odvolacieho konania. Odvolanie podal z dôvodov uvedených v § 365 ods.1 písm. b),d),f), a h) CSP. Žalobca nesúhlasil s aplikáciou §-u 257 CSP súdom v danej veci a poukázal na to, že inštitút trov konania v civilnom sporovom konaní je ovládaný tzv. záujmovým princípom vyjadreným v §-e 252 CSP a princípom úspechu v konaní, vyjadreným v §-e 255CSP. On mal vo veci plný úspech, a preto podľa princípu úspechu má právo na náhradu trov konania. Ustanovenie § 257 CSP, ktoré aplikoval súd vo veci, predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok konania a zásady zodpovednosti za zavinenie. V prejednávanej veci ide o situáciu, kedy žalovaná účelovo, tendenčne a bezdôvodne bráni kontaktu žalobcu s jeho maloletým synom. Žalobca poukázal i na rozporuplnosť argumentácie sudcu, ktorý na jednej strane rozhodol o nespojení jeho žalôb, a to uznesením č. k. 8C/134/2022-67 na spoločné konanie a rozhodnutie a na druhej strane pre procesný postup žalobcu, ktorý podáva samostatné žaloby na náhradu škody za neuskutočnené styky s mal. dieťaťom v jednotlivé dni, aplikuje na náhradu trov konania § 257 CSP. Dôvodil, že je to práve žalobca, ktorý sa snaží predchádzať neprimeraným hmotným výdavkom súdu a stranám sporu. Zdôrazňoval, že je to práve žalovaná, ktorá dlhodobo, sústavne a účelovo bez akéhokoľvek ospravedlniteľného dôvodu bráni v styku maloletého syna so žalobcom. Navyiac je nespravodlivé, aby sa žalobca domáhaním sa ochrany svojho práva dostal do situácie, kedy náklady na uplatnenie práva prevyšujú jeho uplatnený nárok a tak paradoxne pre neho je lepšie sa zmieriť so spôsobenou škodou a nič nerobiť, ako zákonným spôsobom požívať súdnu ochranu a brániť sa proti správaniu žalovanej. Žalobca vyslovil názor, že napadnutý rozsudok je vo výroku o trovách konania arbitrárny a súd v jeho odôvodnení dotvára skutkové okolnosti tak, aby to vyzeralo, že žalobca mohol urobiť niečo iné ako v danom čase reálne urobil.

5. Žalovaná v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu sa stotožnila s rozhodnutím súdu prvej inštancie v časti trov konania. Poukázala na neúčelnosť vynaložených trov konania v súvislosti s podávaním samostatným žalôb na náhradu škody za každý deň neuskutočneného styku žalobcu s maloletým dieťaťom. Zdôrazňovala, že trovy konania, ktoré žalobcovi v konaní vznikli, neboli účelne vynaložené, a to najmä s prihliadnutím na skutočnosť, že žalobca opakovane podáva takmer identické návrhy na vydanie platobných rozkazov z dôvodu neuskutočnených stykov. Zároveň upozorňovala, že neuskutočneniu stykov zväčša predchádzajú objektívne skutočnosti na strane maloletého. Mala za to, že žalobca svojím šikanóznym konaním sleduje práve cieľ spôsobiť žalovanej škodu. Takéto konanie žalobcu jej nespôsobuje len majetkovú škodu, ktorá pozostáva z vynakladania veľkého množstva nákladov na cesty na súdne pojednávania, za právny zástupcom, alebo na podávanie úkonov v každom samostatnom konaní, potrebných na bránenie práva, ale zároveň jej takéto konanie výrazne vplýva na duševné zdravie. Poukazovala na skutočnosť, že žalobca svojím konaním naplnil znaky zneužitia práva. Mala za to, že konanie žalovaného, ktorým sa domáha rovnakého nároku v 37 konaniach je celkom zjavným svojvoľným úkonom zneužívajúcim právo, ktoré nemôže požívať právnu ochranu. Žalovaná mala za to, že žalobca koná účelovo, v rozpore s dobrými mravmi a to tak, že účelom výkonu práva žalobcu je znevýhodňovať žalovanú a spôsobiť jej ujmu (tak psychickú, ako aj finančnú). Pokiaľ by žalobcovi išlo o náhradu škody za neuskutočnený styk s maloletým synom, mohol podať v roku 2022 jeden návrh na zaplatenie s vyčíslením údajnej škody od roku 2020 až do dňa vyhotovenia návrhu. Svojím konaním však žalobca jasne dokazuje, že jeho záujem je poškodiť žalovanú. Pre úplnosť k nespojeniu vecí súdom na jedno konania uviedla, že súd odmietol spojiť žaloby žalobcu do jedného konania najmä z dôvodu, že žaloby boli podávané v iných časoch a „bežali samostatne“, boli v rôznych fázach konania a nebolo účelné veci spájať. Žalovaná žiadala rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania potvrdiť ako vecne správny a priznať jej náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

6. Žalobca v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalovanej k odvolaniu žalobcu uviedol, že naďalej trvá na všetkých skutočnostiach uvedených v odvolaní proti napadnutému rozsudku. S vyjadrením žalovanej sa v celom rozsahu nestotožňujeme, skutočnosti uvedené v danom vyjadrení nie sú pravdivé, naopak, sú účelovo klamlivé. Uviedol, že každá žaloba o náhradu škody si vyžaduje dôkladné posúdenie s rozsiahlym dokazovaním a ktorékoľvek spojenie obdobných vecí prinesie do konania neprehľadnosť a neúčelne predĺži rozhodnutie vo veci samej, čo pri počte viac ako 100 zmarených stykov žalobcu s maloletým za uplynulé 3 roky nie je ani možné. Spojenie vecí do jedného konania a z toho vyplývajúce iné procesné správanie sa žalobcu preto nedáva žiaden racionálny zmysel. Zároveň zdôraznil, že uplatňovanie práva žalobcu týmto spôsobom je jediným zákonne možným, vhodným a potvrdeným procesným postupom, a preto ho nemožno považovať za konanie v rozpore s dobrými mravmi a ani inými dôvodmi hodného osobitného zreteľa v zmysle ust. § 257 zákona č. 160/2015 Z. z.. Napádaný rozsudok považuje preto za vnútorne rozporný, arbitrárny, nepresvedčivý a nezohľadňujúci vykonané dokazovanie, kontext, okolnosti a najmä to, že samotný súd procesný postup žalobcu pred tým legitimizoval. Zdôraznil, že žalobca nemá inú zákonnú možnosť domáhať sa uplatnenia svojich práv, nemá možnosť postupovať procesne inak, nepredražuje spôsob domáhania sa súdnej ochrany a nezneužíva svoje právo. Žalobca si dôvodne uplatňuje škodu vzniknutú konaním žalovanej v niekoľkých súdnych konaniach, čo iným spôsobom nie je objektívne možné, nakoľko ide o rozdielne exekučné tituly, rôzne dôvody, pre ktoré žalovaná neumožnila žalobcovi zrealizovanie styku s maloletým, čomu predchádzal vždy iný spôsob komunikácie žalovanej so žalobcom alebo rozdielna intervencia policajného zboru. Ide o jediný možný zákonom ustanovený a potvrdený procesný postup, a preto sa nestotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že tento jediný možný zákonom ustanovený a potvrdený procesný postup nemôže požívať právnu ochranu.

7. Žalovaná v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu sa v plnej miere pridržiavala skôr vedenej argumentačnej línie. Zdôrazňovala, že preukázala najvyššiu možnú mieru prevencie pred zabránením vynaloženia cestovných výdavkov žalobcu do miesta bydliska maloletého. Zároveň mala za to, že je potvrdené, že neodkladné opatrenie nebolo vydané v najlepšom záujme maloletého dieťaťa, a teda v súlade so zákonom a z toho dôvodu nemohlo dôjsť k porušeniu právnej povinnosti, o ktorej rozhodol súd prvej inštancie.

8. Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal v rozsahu a z dôvodov podaných odvolaní podľa § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I. je potrebné podľa § 387 CSP potvrdiť ako vecne správny a v napadnutom výroku III. o nároku na náhradu trov konania je potrebné rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP zmeniť. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. odvolaním napadnutý nebol, preto je v tejto časti právoplatný a rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutý.

9. V preskúmvanej veci sa žalobca podanou žalobou domáhal náhrady škody od žalovanej, ktorá mu vznikla zmareným stykom s maloletým dieťaťom, keď napriek tomu, že dňa 28.11.2021 pricestoval do miesta bydliska dieťaťa, kde si ho mal prevziať, žalovaná mu styk s maloletým neumožnila, dieťa na styk nepripravila tak, aby bol tento zrealizovaný v zmysle vykonateľného súdneho rozhodnutia.

10. Odvolací súd po preskúmaní veci zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na správne zistenie skutkového stavu veci, dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a na vec aplikoval správne právne predpisy, ktoré i správne vyložil. Odvolací súd sa preto v celom rozsahu stotožňuje so skutkovými závermi, ako aj s právnym posúdením veci v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie a podľa § 387 ods. 2 C.s.p. na ne v plnom rozsahu poukazuje.

11. Za aplikácie § 380 ods. 2 CSP posudzoval odvolací súd v prvom rade z úradnej povinnosti, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou, ktorá sa týka procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci, a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP.

12. Odvolací súd po preskúmaní veci zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na správne zistenie skutkového stavu veci, dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré

majú oporu vo vykonaných dôkazoch a na vec aplikoval správne právne predpisy, ktoré i správne vyložil. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku uviedol, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých vychádzal a ako ich vyhodnotil a ako vec právne posúdil. Súd prvej inštancie jasne a zrozumiteľne odôvodnil konečný záver o dôvodnosti žalovaného nároku a závery vysvetlil spôsobom, z ktorého je zrejmé, akými úvahami sa riadil. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd síce ukladá súdom povinnosť odôvodniť svoje rozhodnutia, túto požiadavku však nemožno chápať tak, že súdy majú povinnosť dať podrobnú odpoveď na každý argument (napr.: rozsudok ESĽP vo veci Van Hurk v. Holandsko z 19.04.1994, č. 16034/90, bod 61). I Ústavný súd SR v tomto smere konštatoval, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. (rozhodnutie sp.zn. IV. ÚS 115/03 zo dňa 03.07.2003). V rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 358/09 zo dňa 15.10.2009 Ústavný súd SR uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (nález sp.zn. II. ÚS 410/06 zo dňa 02.08.2007).

13. Žalovaná v podanom odvolaní uviedla zhodnú argumentáciu ako pred súdom prvej inštancie, s ktorou sa súd prvej inštancie dostatočným spôsobom vysporiadal. Z uvedeného dôvodu odvolací súd konštatoval, že ani v odvolacom konaní neboli žalovanou tvrdené a ani preukázané také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Pokiaľ žalovaná poukazovala až v podanom odvolaní na zrušujúce rozhodnutie odvolacieho súdu zo dňa 26.11.2021 (t.j. piatok) v čase realizácie styku (t.j. nedeľa), strany o tomto vedomosť nemali, žalovaná poukazom na toto rozhodnutie ani neargumentovala, jeho existencia nie je zrejماً ani z policajného záznamu (č.l. 44). Na pojednávaní pred súdom prvej inštancie sa žalovaná bránila tým, že „...neporušila žiadnu právnu povinnosť, keďže v zmysle petitu vykonateľného rozhodnutia bola povinná maloletého otcovi odovzdať v deň predtým, teda 27.11.2021...“

14. Z tohto dôvodu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie týkajúceho sa výroku I., ktorým rozhodoval vo veci samej, v plnom rozsahu sa v tejto časti stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a v podrobnostiach na ne v zmysle § 387 ods. 2 CSP poukazuje.

15. K odvolaciemu tvrdeniu žalovanej, že napadnutý rozsudok nespĺňa požiadavky a náležitosti ust. § 220 ods. 2 CSP odvolací súd uvádza nasledovné.

16. Podľa § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Obsahom práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v

súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

17. Odvolací súd po preskúmaní rozsudku v napadnutej časti uzavrel, že jeho odôvodnenie spĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia a preto nedošlo k porušeniu práva žalovanej na spravodlivý proces. Súd prvej inštancie sa pri rozhodovaní jasným a zrozumiteľným spôsobom vysporiadal s argumentáciou strán sporu, uviedol dôvody pre ktoré aplikoval jednotlivé ustanovenia, ako aj myšlienkové pochody na základe ktorých dospel k jeho právnym záverom. Odvolací súd považuje odôvodnenie napadnutého rozsudku za dostačujúce, spĺňajúce podmienky ust. § 220 ods. 2 CSP.

18. Pred súdom prvej inštancie žalovaná v konaní vylučovala svoje zavinenie poukazom na vôľu maloletého, ktorý mal podľa jej tvrdenia styk so žalobcom odmietat'. Treba mať pritom ale na zreteli, že išlo o trojročné dieťa závislé na matke, ktorá ho má vo svojej starostlivosti, a tak má možnosť dieťa ovplyvňovať i po vôľovej stránke. Povinnosťou žalovanej bolo maloleté dieťa na stretnutie so žalobcom včas a riadne pripraviť a stretnutie so žalobcom umožniť, čo sa však v danej veci nestalo. Žalovaná nepreukázala existenciu akejkoľvek objektívnej skutočnosti, pre ktorú nebolo možné stretnutie žalobcu s maloletým v predmetný deň realizovať. S týmito závermi súdu prvej inštancie konštatovanými v odseku 38 napadnutého rozhodnutia žalovaná v odvolaní nepolemizuje a nevyvracia tieto.

19. Pokiaľ sa žalovaná bránila poukazom na najlepší záujem maloletého, v danom sa odvolací súd stotožňuje so žalovanou, že záujem maloletého dieťaťa je významným kritériom pri rozhodovaní súdu vo veciach starostlivosti o maloletých, ide o právnu kategóriu z oblasti rodinného práva. Toto kritérium bolo skúmané a hodnotené pri rozhodovaní rodinného súdu vo veci starostlivosti súdu o maloletého, čo sa prejavilo vo výroku rozhodnutia tohto súdu, ktorému zákon priznal štatút vykonateľnosti, preto nie je prípustné, aby súd v tomto konaní o náhradu škody prehodnocoval súlad povinnosti žalovanej s najlepším záujmom maloletého ku dňu 28.11.2021. Posúdenie žalovanej, čo je v najlepšom záujme maloletého, preto nepredstavuje okolnosť, ktorá by vylučovala protiprávnosť konania žalovanej a dokazovalo neexistenciu zavinenia žalovanej.

20. Podľa odvolacieho súdu nie je namieste ani poukaz žalovanej na vyhlášku Ministerstva spravodlivosti SR č. 207/2016 Z. z., ktorú je podľa žalovanej nutné analogicky použiť a podľa ktorej sa pri výkone rozhodnutia berie do úvahy správanie a názor maloletého. Uvedená vyhláška sa aplikuje pri výkone rozhodnutia a vyhodnotenie správania a názoru maloletého je tu vecou súdu. Je to teda súd, ktorý vyhodnocuje správanie a názor maloletého v kontexte vykonateľného rozhodnutia a túto možnosť nemožno analogicky vzťahovať na iné situácie, pretože by opäť došlo k popretiu významu vykonateľného rozhodnutia verejnej moci.

21. Odvolací súd považoval za nadbytočné vykonávať dôkaz znaleckým posudkom č. 5/2002 zo dňa 15.01.2023 predloženým žalovanou v odvolacom konaní. Ide o znalecký posudok vypracovaný dňa 15.01.2023, pričom v tomto prípade ide o náhradu škody za náklady vynaložené dňa 28.11.2021. Navyše ako sama žalovaná v odvolaní upozorňuje, tento znalecký posudok bol vypracovaný vo veci rozvodu sporových strán a úpravy výkonu rodičovských práv a povinností. Žalovaná netvrdí, že by bol vyhotovený na účel posúdenia, či dňa 28.11.2021 existovala objektívna prekážka vylučujúca styk žalobcu s maloletým.

22. Žalovanou uplatnené dôvody odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie potom nebolo možné považovať za opodstatnené, a preto bolo potrebné rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu potvrdiť.

23. V danej veci mal žalobca vo veci samej plný úspech, keď súd prvej inštancie výrokom I. žalobe v celom rozsahu vyhovel. Odvolací súd dospel k záveru, že za daného stavu mal súd prvej inštancie pri rozhodovaní o náhrade trov konania postupovať podľa § 255 ods. 1 CSP (tzv. zásady úspechu) a žalobcovi priznať náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 %. Súd prvej inštancie však v danej veci aplikoval ustanovenie § 257 CSP, keď konštatoval, že žalobca bol v konaní v podstatnej časti sporu úspešný, patrila by mu náhrada trov konania, avšak dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré žalobcovi náhradu trov konania podľa § 257 CSP nepriznal, mali spočívať v procesnom správaní

žalobcu. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobcovi nič nebránilo podať žalobu, v ktorej si uplatní svoje nároky na náhradu škody za viacero dní s tým, že zo strany žalobcu ide podľa názoru súdu o zjavné zneužitie práva, ktoré podľa článku 5 Základných princípov CSP nemôže požívať právnu ochranu.

24. S uvedeným právnym posúdením a aplikáciou ustanovenia § 257 CSP sa odvolací súd nestotožnil. Žalobcovi totiž nemožno upierať jeho právo podať samostatnú žalobu, ani byť v konaní zastúpený právnym zástupcom. Zároveň z obsahu spisu zjavne vyplýva, že vzhľadom na rozdielnosť vzniknutých situácií a termínov styku otca s dieťaťom, nie je možné určiť objektívne kritérium, na základe ktorého by bolo možné od žalobcu spravodlivo požadovať aby spojil jednotlivé nároky na náhradu škody do jednej žaloby. Žalobca v konaní poukazoval na uznesenie súdu prvej inštancie, v ktorom súd zamietol návrh žalovanej na spojenie dvadsiatich šiestich vecí vedených medzi stranami sporu z dôvodu hospodárnosti konania, rôznych štádií jednotlivých konaní s tým, že uvedený súd konštatoval, že v každej veci je potrebné vykonať rozsiahle dokazovanie, ktoré by nebolo možné uskutočniť na jednom pojednávaní a to najmä z dôvodu, že náhrada škody za jednotlivé neuskutočnené stretnutia je založená na rôznych skutkových tvrdeniach produkovaných žalobcom aj žalovanou, pričom v niektorých prípadoch sa líšia aj exekučné tituly. S uvedenými závermi súdu prvej inštancie sa odvolací súd plne stotožňuje. V súdnej veci sa navyše jedná o spor majetkového charakteru, nie o spor týkajúci sa úpravy styku otca s maloletým, z ktorého dôvodu odvolací súd zastáva názor, že pre uplatňovanie ustanovenia § 257 CSP nie sú za daných okolností v súdnej veci splnené podmienky.

25. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd podľa § 388 CSP zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku III. o trovách konania a rozhodol o náhrade trov prvoinštančného konania podľa § 255 ods. 1 CSP priznal v konaní úspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov proti žalovanej v rozsahu 100 %.

26. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP a žalobcovi ako úspešnej strane sporu priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

27. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník za dodržania zásad podľa § 251 CSP.

28. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).